

Styge ei sanonut mitään tuntiin. Hän ilmeisesti odotti, että lähtisin hänen kodistaan. En ollut lähdössä kuitenkaan minnekään. Otin puolihuolimattomasti puheeksi Stygen asunnossa olevan oudon hajun. En kertonut, että se oli vaivannut minua jo tovin. Totesin vain, että hänen kämpässä haisi kuin piru olisi paskantanut sinne. Styge oli luonnollisesti hieman hämmentynyt ja kielsi ensin kaiken. Hänen mielestä asunnossa ei ollut minkäänlaista ylimääräistä hajua. Ehdin jo miettimään, jos olinkin liian tarkka ja valikoiva nenäni kanssa, jopa hieman neitimäinen. Lopulta Styge kuitenkin myönsi, pienen hiljaisuuden jälkeen, että olin oikeassa. Puolivuotta sitten, kun hän muutti asuntoon, Styge haistoi myös jonkin omituisen tuoksun. Hän kuitenkin tottui löyhkään nopeasti, eikä enää huomannut sitä. Ehdotin, että voisin auttaa häntä löytämään hajun alkuperän ja mahdollisesti poistaa hajuhaitan. Styge hieman epäili. Hän mietti, tuntisiko oloaan enää kotoisaksi, jos tuntematon tuoksu olisi poissa. Minä olin kuitenkin jo jääkaapilla, sillä epäilin hajun tulevan sieltä. Styge oli saattanut epähuomiossa jättää jääkaappiin hirvenlihaa mädäntymään tai syksyllä poimimiaan sieniä. Sienet saattoivat äityä todella pahan hajuisiksi, kun pääsisivät pilaantumaan. Jääkaappi oli likainen ja haisi pahalla. Se ei kuitenkaan ollut se haju, mitä nyt etsittiin. Seuraavaksi menin vessaan. Jotenkin toivoin, ettei haju tulisi sieltä. Jos vessa haisisi, ne olivat sitten aina kakka ja pissa asioita. Vessa oli myös likainen, muttei haju, tullut sieltäkään. Lopulta löysimme hajun alkuperän. Stygen sängyn alla oli vanhan naisen ruumis. Styge kertoi, ettei hän ollut ikinä siivonnut sängyn alta. Sänky oli ollut samassa paikassa jo silloin, kun Styge muutti kämppään puoli vuotta sitten. Sänky kuului vuokran hintaan, niin kuin myös rikkinäinen pesukone. Styge oli järkyttynyt. Minua taas tilanne hieman huvitti. Saimme kerrankin soittaa poliisille syyttömänä, eikä tarvinnut vähätellä omaa osuutta. Odottelimme poliisia tovin. Styge itki hieman ja kysyi jos meidän pitäisi laulaa jokin virsi tuntemattoman vanhan naisen muistoksi. Minä en kokenut sitä tarpeelliseksi. Sen sijaan mieleeni tuli oivallinen pila, jolla voisin varmasti piristää kovia kokenutta ystävääni. Poliisit saapuivat paikalle hirveällä tohinalla. Heillä oli mukanaan jos jonkinlaista kameraa ja kosteusmittaria. He soittivat paikalle myös ruumisauton, sillä vanha nainen oli selvä tapaus. Häntä ei kovin pienellä elvytyksellä saisi virkoamaan. Styge itki vielä lisää, en arvannut häntä niin tunteelliseksi. Hän kysyi useita retorisia kysymyksiä, ainakin tulkitsin hänen puheensa niin. Styge ihmetteli, ettei ollut huomannut mitään ikinä ja kuinka hän oli saattanut tottua mädäntyneen ruumiin hajuun. Poliisit olivat turhan ilkeitä Stygelle. He tivasivat liian kovasti, etteikö muka Styge ollenkaan huomannut, että hänen sänkynsä alla makasi vainaja. Styge puisti päätään ja niisti räkäistä nenäänsä. Silloin oli minun pilani aika. Styge, oliko tämä nyt se nainen, jonka myrkytit, kun halusit hänen asuntonsa ja rikkinäisen pesukoneensa? Hieman velmuilin pesukoneesta veijarimaisesti ja räpsäytin silmiäni poliiseille. Kommentistani syntyikin mieleton kalabaliikki. Poliisithan ottivat puheeni todesta ja tarttuivat Stygeen kiinni. He pistivät hänet nätisti nippuun, eikä siinä edes kissaa ehtinyt sanoa. Stygeltä otettiin sormenjäljet, sylkinäytteet ja hyvä ettei virtsanäyte samalla. Hänet vietiinkin sen jälkeen ulos asunnosta kuin joulukuusta loppiaisena. Styge ehti huutamaan minulle jotain vihaisena, mutten saanut siitä mitään selvää. Minä häivyin vähin äänin Stygen asunnolta, sillä en mielelläni asioinut virkavallan kanssa. Muutaman vuoden ajan kävin tervehtimässä Stygeä lasiseinän takana vankilassa. Hän oli minulle erittäin vihainen joka kerta. Loukkaannuinkin siitä ja kerroin asiasta Sygelle, että hän voisi olla hieman tyytyväisempi, kun kävin tervehtimässä. Monta kertaa vakuutin hänelle, että näin olisi voinut käydä kenelle tahansa.